

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Phaedri Avgusti Liberti Fabvlarvm Aesopiarvm Libri V.

Phaedrus

Rintelii, MDCCXXXVIII

VD18 13044567

Fab. X. Fur aram compilans.

urn:nbn:de:gbv:45:1-17134

fuit faccum, a pectore et tergo, diuiso velut onere, pendentem: sed partem leuiorem propriis repletam vitiis post tergum dedit: grauiorem longe, vitiis refertam alienis, conspiciendam semper, ante oculos posuit. Factum inde est, vt scelera nemo sua cernere queat: omnes vero grauissimi in delictis alienis censores existant.

F A B. X.

Fur aram compilans.

Lucernam fur accendit ex ara Iouis,
 Ipsumque compilauit ad lumen suum;
 Onustus qui sacrilegio quum discederet,
 Repente vocem sancta misit religio:
 Malorum quamuis ista fuerint munera, 5
 Mibique inuisa, vt non offendar subripi;
 Tamen, sceleste, spiritu culpam lues,
 Olim quum adscriptus venerit poenae dies.
 Sed ne ignis noster facinori praeluceat,
 Per quem verendos excolit pietas Deos, 10
 Veto esse tale luminis commercium.
 Ita hodie nec lucernam de flamma Deum,
 Nec de lucerna fas est accendi sacrum.
 Quot res contineat hoc argumentum vtiles,
 Non explicabit alius, quam qui repperit. 15
 Significat primo, saepe, quos ipse alueris,
 Tibi inueniri maxime contrarios.
 Secundo ostendit, scelera non ira Deum,
 Fatorum dicto sed puniri tempore.
 Nouissime interdicit, ne cum malefico
 Vsum bonus confociet vllius rei. 20

Nul-

*Nullum, si vel maxime occultum, sine vindicta
peccatum.*

Fur quidam nocte ex ara Iouis lucernam accendit: eoque lumine usus res, quas potuit, ex illius fano pretiosas aufert. Sacrilegio peracto, cum simius et semissis homo praeda opima bene onustus reuerteretur: diuinam repente audiuit numinis vocem: quamvis ista malorum dona, quibus templum voluerunt ornare meum; neque adeo mihi fuerint grata, quin facile passus iam essem scelerata surripi manu: tu tamen, sacrilege, te persequentem senties Nemefin, ac istud tantum flagitium debebis breui, supplicio destinatus cum venerit dies, capitis grauissima luere poena. Interea temporis, ne quis, ad sua scelera perpetranda, igne nobis sacro abutatur, quo superos vulgo homines deuota mente colere student: eiusmodi nullum posthac luminis commercium esto: vt liceat cuiquam facris Deum flammis accendere lumen; aut facrum facere de lucerna: sempiternum ignem sacrorum inextinctum seruant. Quot res ad mortalium mores formandos accommodatae hoc vno argumento contineantur, nemo facilius explicare poterit, quam qui primus hanc fabulam inuenit, et optimus est suorum verborum interpres. Indicat primo, saepius maxima nos afficere ignominia, quos beneficiis ipsi cumulare, ac in sinu quasi fouere non dubitauimus. Demonstrat porro, cum videat
Deus

Deus, patrari scelera, ipsum affectibus quidem illis carere, quibus vulgo mortales exardere soleant: sed tamen nihil prorsus fugere illius prouidentiam, ac statim crimen vniuscuiusque vindicari tempore. Extremo docet, sacra cum profanis non esse permiscenda temere: et bonorum cum malis commercium subsistere nullum.

F A B. XI.

Malas esse diuitias.

Opes inuisae merito sunt forti viro,
 Quia diues arca veram laudem intercipit.
 Coelo receptus propter virtutem Hercules,
 Quum gratulantes persalutasset Deos,
 Veniente Pluto, qui fortunae est filius,
 Auertit oculos. Causam quaesuit pater.
 Odi, inquit, illum, quia malis amicus est,
 Simulque obiecto cuncta corrumpit lucro.

Opes vulgo irritamenta malorum.

Animo generoso et forti nunquam non suspectae sunt diuitiae, quas qui custodiunt et laudant, iners otium vulgo deliciasque, minime laudandas, sequuntur. Cum Hercules, Iouis et Alcmenae filius, propter res fortiter gestas, in diuum reciperetur numerum, et gratus in coelis hospes eadem concione omnes ordine salutaret Deos, qui societatem illi novamque felicitatem congratulabantur: Fortunae ad eum veniente filio, Plutone, auertit oculos, suam vtestaretur indignationem atque odium. Auersionis Iupiter quaerit causam.

Et